'One in Soul' slecht vestingen en overschrijdt grenzen

ORANJESTAD — Hoe klein Aruba ook moge zijn, het wordt doorkruist door een heleboel grenzen. Iedereen sluit zijn of haar domein af en waakt erover als een moederkloek over haar kuikens. Politiek is daar misschien het duidelijkste voorbeeld van, maar in de kunstwereld weten ze er ook raad mee.

door Floor Huygen

Het valt in choreografe Alydia Wever te prijzen dat zij erin is geslaagd om voor haar totaal-theater project 'One in Soul' een groot aantal uiteenlopende creatieve geesten (in letterlijke en figuurlijke zin) in haar net te vangen. Daarmee kon ze bewijzen dat je door samen te werken meer bereikt dan door je voor anderen af te sluiten.

One in Soul werd zeer enthousiast ontvangen door het publiek dat de voorstellingen op vrijdag, zaterdag en zondagavond bijwoonde. Voor die belangstelling was voldoende reden, want slechts af en toe worden uiteenlopende kunstvormen in één voorstelling bijeengebracht en werken alle belangrijke dansscholen samen.

Dans was en bleef in alle gevallen de bindende factor van het hoofdthema, waarin de manlijke artiesten hun vrouwelijke kant bloot gaven en vrouwelijke artiesten hun mannelijke. Die uiting was in het grootste deel van de voorstelling abstract; slechts in twee gevallen was gesproken taal het dominerende communicatiemiddel.

"Dans is een taal, een levende en speciale taal", aldus Alydia Wever in het voorwoord van het programmaboekje. "Dans is de interne poëzie van het lichaam. Het lichaam spreekt op verschillende manieren. Lichaamstaal kan op uiteenlopende manieren worden geuit", aldus Diana Antonette van de naar haar vernoemde dansschool.

In One in Soul werd die lichaamstaal 'aangekleed' en kreeg een extra dimensie door de schilderijen van Nigel Matthew, Danilo Geerman en Adolfo Valbuena, de installatie van Ciro Abath, conceptuele kunstwerken van Nelson Gonzales en Elvis Lopez en beeldmateriaal van Ken Wolff, Chris Wyld en Ryan Maduro. Gesproken tekst was er van voordrachtskunstenaar Roland Colastica en Jean Bellegarde. Pianist Armand Simon voerde een voor de gelegenheid zelf geschreven verrassende compositie uit. De kostuums van Mena Dirksz en Jess Wolff waren schitterend.

In hoeverre het basisconcept overkwam, is aan de individuele bezoekers om te beoordelen. Naar mijn mening lukte dat in de ene scène beter dan in de andere. Er was een aantal scènes dat qua uitvoering of vormgeving eruit sprong. Daartoe hoorden zeker de scène *Intertwined,* waarvoor Chris Wild had getekend; *Dawning within,* waarin de Amerikaanse danser-choreograaf Nathan Trice zijn opwachting maakte; de voordracht *Together* van Roland Colastica; *Just,* gedanst door Alydia en Pierangely Wever en Dyantha Maduro op muziek van Michael Lampe in flitsende kostuums van Jess Wolff; de wandelende geprojecteerde beelden van Ryan Maduro en de pianosolo van Armand Simon. De act *Thumbs wisdom* van Jean Bellegarde was even luguber als indrukwekkend. De act van Ciro Abath kwam helaas niet helemaal tot zijn recht omdat een deel van de excentrieke ballonnen het lieten afweten. De act van Elvis Lopez, waarin hij de falende politiek met betrekking tot cultuur aan de kaak stelde, viel misschien nog het meest buiten het basisconcept, maar sloeg wel in als een bom en de bezoekers zullen deze act waarschijnlijk ook niet licht vergeten.

Sommige decorwisselingen duurden wat lang; dat zou een volgende keer kunnen worden opgevangen door dansers entr'act nummers te laten dansen voor op het toneel of door muziek of projecties. Het is zeer te hopen dat die volgende keer er komt. De sponsorgelden zijn goed besteed en de bezoekers kregen waar voor hun geld. De volgende keer kan een sponsor misschien ook nog zorgen voor theater leeslampjes om het programma tussentijds te kunnen raadplegen.